

Arrest

nr. 57 444 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, een soennitisch moslim van Koerdische origine te zijn, behorende tot de Shabak stam en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal – Irak). U zou de eigenaar zijn geweest van een zuivelwinkel en er ook alcoholische dranken hebben verkocht. Toen u op 22 december 2009 uw lunchpauze thuis doorbracht, zou u telefoon hebben gekregen van (Y.). Hij zou erop hebben aangedrongen dat u niet meer naar uw winkel terug zou keren omdat er een rood kruis op de deur van uw winkel was aangebracht. Uw zoon zou, toen hij terugkeerde van school, eveneens dit rode kruis hebben opgemerkt. U zou naar uw vader zijn gegaan om hem de verkoop van alcoholische dranken op te biechten en zou daarna thuisgebleven zijn. De volgende dag zou u zelf naar de winkel zijn geweest om wat verteld werd te verifiëren. Van veraf zou u inderdaad het rode kruis op de winkeldeur hebben gezien. Diezelfde dag nog zou u met een taxi naar Sumel zijn gereden, waar u een

nacht verbleef bij een vriend van uw vader, (A.). Op 24 december 2009 zouden u en (A.) naar Zakho zijn gegaan, waar hij u in contact bracht met een smokkelaar. Op 25 december 2009 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 15 januari 2010 in België aan. Op 17 januari 2010 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, attest van woonst, voedselrantsoenkaart en de enveloppe waarmee dit is verstuurd voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Mosul (Centraal – Irak). Uit uw verklaringen blijkt dat uw kennis over Mosul in hoge mate ontoereikend is voor iemand die beweert zijn hele leven in deze stad te hebben gewoond. Zo blijkt u onvoldoende en vaak foutieve antwoorden te geven op meerdere essentiële kennisvragen over de stad, waar u volgens uw verklaringen 33 jaar lang zou hebben gewoond. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Zo werd u gevraagd de wijken rondom uw wijk Rashidiya op te noemen. Hoewel u beweert bijna dertig jaar in deze wijk te hebben gewoond, kan u slechts twee wijken correct opnoemen en stelt u geheel ten onrechte dat Faisaliyah-wijk één van de meest nabije wijken is (CGVS, p.9). Faisaliyah situeert zich immers centraal in de stad Mosul, terwijl uw wijk Rashidiya zich geheel in het noorden van de stad bevindt. Dat u deze wijk tot tweemaal toe rondom uw eigen wijk situeert, is merkwaardig te noemen. U stelt vervolgens terecht dat de derde brug, eveneens gekend onder de naam Shuhada brug, het dichtst bij uw wijk ligt en dat u voornamelijk deze brug gebruikte om de Tigris over te steken (CGVS, p.9). U echter gevraagd in welke wijk van de stad u uitkomt indien u deze brug oversteekt (u eveneens duidelijk gemaakt door middel van een tekening) dient u het antwoord vreemd genoeg schuldig te blijven (CGVS, p.9). Dat uw geheugen u wat dit betreft in de steek zou laten, zoals u stelt, is weinig geloofwaardig. U kon eveneens niet duidelijk maken in welke wijk de brug aan uw kant van Mosul precies begint. Zo stelt u dat de Arabi wijk, een wijk in het noorden van de stad, er dichtbij ligt en noemt u eveneens de Farooq wijk en de Shifa'a wijk, twee wijken aan de rechterkant (CGVS, p.9).

Er werd u vervolgens gevraagd ook enkele wijken aan de rechterkant van de Tigris te noemen. Opnieuw werd dit u duidelijk gemaakt door eveneens te spreken over de overkant van de Tigris en werd de gevraagde kant duidelijk gemaakt aan de hand van het plannetje (CGVS, p.9). Hoewel het u bijgevolg zeer duidelijk werd gemaakt enkel wijken te noemen aan de rechterkant van de rivier, slaagt u hier wederom niet in en geeft u namen van wijken die zich afwisselend aan de linker- en de rechterkant situeren (CGVS, p.9). Zo noemt u Rissala en Yarmook, twee wijken aan de rechterkant, maar noemt u eveneens Nabi Yunis en Jaza'er, wijken die zich situeren aan de linkerkant (CGVS, p.9). U gevraagd of al deze wijken niet aan dezelfde kant als uw wijk liggen, antwoordt u instemmend en noemt u nog enkele wijken die zich dan wel weer aan de rechterkant van Mosul bevinden. U gevraagd naar welke wijken aan de rechterkant u dan wel eens bent geweest, noemt u opnieuw twee wijken die zich aan de linkerkant van Mosul situeren, met name Nabi Yunis en Garaj Shimal (CGVS, p.10). Dat u zich als inwoner van Mosul, dat een stad is met twee sterk van elkaar verschillende stadshelften (denk maar aan de etnische verdeling van de wijken, administratieve versus woonwijken,...) , hier zodanig zou in vergissen is zeer onwaarschijnlijk.

Er werd u vervolgens gevraagd de weg te beschrijven van uw wijk naar Nabi Yunis, de plaats waar u uw eerste levensjaren heeft doorgebracht en ook later nog bent geweest (CGVS, p.4 en 10). U geeft vervolgens een zeer vage wegbeschrijving: "vanuit Rashidiya kom je Majmouae tegen en daar is een restaurant, met tegenover een moskee en om naar Nabi Yunis te gaan waren er twee straten". Gelet op het feit dat u Nabi Yunis aan de rechterkant situeerde werd u dan ook gevraagd welke wijken u aan de linkerkant passeerde, welke brug u nam en welke wijken u verder passeerde aan de rechterkant (CGVS, p.10). U gaf telkens een ontwijkend antwoord om daarna te besluiten dat u zich de namen van de wijken niet meer kunt herinneren (CGVS, p.10).

Vervolgens gaf u aan tevens af en toe naar Garaj Shimal te zijn gegaan om geld te wisselen (CGVS, p.10). Er werd u dan ook gevraagd welke weg u nam naar Garaj Shimal, waarop u verkeerdelijk stelt dat Garaj Shimal zich aan de rechterkant van Mosul bevindt (CGVS, p.10). U gaf in dit verband (correct) aan dat men in Mosul niet alle bruggen kan gebruiken (CGVS, p.10), maar toen u opnieuw werd gevraagd welke weg u dan wel nam, antwoordt u niet te weten welke brug u nam omdat u nooit

aandachtig heeft gekeken (CGVS, p.10). Dat u keer op keer deze wijken aan de verkeerde kant situeert en vervolgens steevast afwijkende antwoorden formuleert op vragen die peilen naar uw spontane kennis dienaangaande, doet zeer sterk twijfelen aan uw beweerde afkomst uit Mosul. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een degelijke uitleg kan geven van de geografische situering van wijken en wegen. U blijkt deze uitleg over essentiële elementen niet te willen of kunnen verschaffen.

U stelt vervolgens – verkeerdelijk - dat op alle bruggen van de stad tweerichtingsverkeer mogelijk is, uitgezonderd op de Eerste Brug of 'Qadim' brug (CGVS, p.11). Bevreemdend is bovendien dat u daarna meteen stelt dat de Saddam brug afgesloten werd van 2007 tot en met 2008 (CGVS p.11), hoewel deze vraag zelfs nog niet aan bod was gekomen. Mogelijks verwacht u echter de Saddam brug met de Hurriya brug, eveneens een brug waarop enkel éénrichtingsverkeer mogelijk is en die gedurende een lange periode werd gesloten om in 2008 terug open te gaan. Dat u reeds anticipeert op dergelijke zaken, laat een sterk ingestudeerd vermoeden na. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd daar u klaarblijkelijk geen weet heeft van de reden van deze sluiting (CGVS, p.11). Bovendien stelt u zelf te hebben gezien dat deze brug werd afgesloten, maar geeft u opnieuw zeer afwijkende en vage antwoorden op de vraag welke wijken of plaatsen zich dicht bij deze brug bevinden (CGVS, p.11). Vooreerst stelt u verschillende malen niet te begrijpen wat met deze vraag wordt bedoeld (CGVS, p.11). Vervolgens vraagt u de interviewer of deze dan een gebouw, wijk of moskee bedoelt (CGVS, p.11). Wanneer u door de interviewer duidelijk werd gemaakt dat u inderdaad een gebouw, wijk of moskee kon aangeven zodat zou duidelijk zijn dat u de Vierde Brug weet te situeren, stelt u dat de snelweg van Ninewa er loopt (CGVS, p.11). Toen u vervolgens gevraagd werd of u nog andere punten kende, antwoordt u laconiek dat Mosul zo groot is als de zee en u ook niet alles kan onthouden om dan de vraag terug te kaatsen naar de interviewer van het CGVS of deze Brussel ook zo goed kent (CGVS, p.11). U kent vervolgens wel de meest bekende plaatsen in Mosul zoals de Habda minaret en Nabi Yunis, maar dit laat gezien bovengaande vaststellingen opnieuw een ingestudeerde indruk na. Deze indruk wordt verder bevestigd door het feit dat u geheel foutief van mening bent dat de eerste brug vanuit uw huis de Derde Brug is (CGVS p.11). In werkelijkheid is deze brug, vanuit Rashidiya gezien, immers de meest verafgelegen van alle bruggen.

Bovendien doen uw verklaringen over de periode voor en na de val van het Saddamregime in Mosul eveneens vermoeden dat u niet in Mosul aanwezig was. Zo weet u niet waar het hoofdkwartier van de Baathpartij gelegen was in Mosul en kent u evenmin de Baath-verantwoordelijke van uw wijk (CGVS, p.13). Dat u deze zaken niet weet is bevreemdend te noemen daar de Baathpartij van grote invloed was op alle inwoners van Mosul. In iedere wijk werd eveneens een Baath verantwoordelijke aangesteld, die zeer zichtbaar was en die eveneens een grote invloed uitoefende op het reilen en zeilen van de inwoners van de wijk. U kunt vervolgens het jaar weergeven waarin de val van Mosul plaatsvond, maar weet helemaal niet in welke maand dit gebeurde: zo stelt u dat het evengoed de eerste maand of augustus zou kunnen zijn (CGVS, p.12). Bovendien stelt u dat deze in een koude periode plaatsvond (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de val van Mosul in april, in de lente plaatsvond, een zachte periode in Irak. Nadat u blijft doorgaan over de moord op de twee zonen van Saddam in Mosul, een algemeen bekend feit, stelt u terecht dat de inname van de stad gemakkelijk verliep (CGVS, p.13). Deze kennis wordt echter teniet gedaan door uw onwetendheid over aanslagen of gevechten die plaats vonden in de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit Mosul. Zo stelt u dat er een aanslag was in Zinjili en in Wadi Hajar, maar kunt u Zinjili niet correct situeren. U stelt dat dit vlakbij de Tweede Brug ligt en weet niet waar Wadi Hajar ligt (CGVS, p.14). Overigens kunt u geen enkel detail weergeven van deze aanslagen. U weet enkel dat de aanslag van Zinjili in 2008 plaatsvond maar heeft er dan weer geen enkel idee van tegen wie of wat die aanslag was gericht (CGVS, p.14). U kan zich evenmin herinneren wanneer de aanslag in Wadi Hajar plaatsvond (CGVS, p.14), tegen wie die aanslag was gericht of hoe de aanslag is gebeurd (CGVS, p.14).

Bovendien weet u niet wanneer er de laatste maal verkiezingen waren in Irak toen u daar was (CGVS, p.7) en kunt u slechts één basis van de Amerikanen benoemen, namelijk Ghezlani (CGVS, p.14). Overigens weet u niet waar deze nochtans zeer bekende kazerne zich dan wel situeert (CGVS, p.15). Hoewel u zelf aangeeft dat er zich in Mosul Peshmerga's en grensbewakers bevinden kent u geen andere basissen van laatstgenoemde of van het Irakese leger. Dit is evenwel bevreemdend daar uw wijk Rashidiya zich dichtbij de 'al Kindi' basis bevindt, één van de grootste legerbasissen in Mosul. Gevraagd naar namen van terroristische groeperingen in uw stad, blijkt u slechts vaagweg te kunnen spreken over de "mudjahideen" en Osama Bin Laden. Dat u geen enkele van de lokale groeperingen of milities kan opnoemen, doet ernstig twijfelen aan uw herkomst uit Mosul (CGVS, p.15).

Gelet op bovenstaande opmerkingen dient ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaringen over uw verblijf in Mosul. De kennis die u tentoonspreidt geeft eerder een ingestudeerde indruk en is alleszins niet doorleefd. Aangezien uw verblijf in Mosul tot december 2009 niet geloofwaardig is, zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die zich in deze periode in Mosul hebben afgespeeld, dit evenmin. Uw beweerde afkomst uit Mosul wordt eveneens in twijfel getrokken omwille van de door u voorgelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs waarvan u beweert dat deze in december 2009 werden opgemaakt. Deze werden immers ter verificatie voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Uit hun analyse (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier CGVS) blijkt echter dat deze documenten vals zijn en dus niet als authentieke bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algemene geloofwaardigheid en uw bewering in Mosul te hebben verbleven.

Boven aangehaalde ongeloofwaardigheden zijn van die aard dat het CGVS zich onmogelijk een correct beeld kan vormen van uw juiste regio van herkomst, van uw verblijfplaatsen, van uw eventueel verblijf in andere regio's van Irak of andere landen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 27 en 28 van het Wetboek IPR (wet van 16 juli 2004; BS 27 juli 2004). Hij ontkent dat zijn identiteitsdocumenten vals zijn en stelt dat hij de nodige attesten zal ontvangen van de Iraakse ambassade. Indien de Iraakse overheid laat weten dat de attesten niet vals zijn en verzoekers identiteitsgegevens correct zijn, dient de commissaris-generaal dit te aanvaarden.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad is bij de beoordeling van de bewijswaarde van identiteitsdocumenten niet gebonden door de rechtsregels vervat in het Wetboek IPR en zoals aangehaald door verzoeker. Artikel 2 van het Wetboek IPR beperkt de toepassing van deze wet op dit vlak immers tot burgerlijke zaken en handelszaken. Nog daargelaten dat verzoeker in het geheel niet aantoont dat de voorwaarden zoals bepaald in de door hem aangehaalde artikelen van het Wetboek IPR in onderhavig geval zouden zijn vervuld, worden deze artikelen derhalve niet dienstig aangevoerd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel verzoekers identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs ter verificatie werden voorgelegd aan een gespecialiseerde dienst van de Belgische Federale Politie, alsmede dat beide documenten na onderzoek door deze dienst niet-authentiek werden bevonden. Verzoeker brengt tot op heden geen concrete elementen bij die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen die ten aanzien van zijn identiteitsdocumenten werden gedaan door de Federale Politie (administratief dossier, stuk 14: documenten). Op grond van deze vaststellingen oordeelde de commissaris-generaal met recht dat verzoekers identiteitsdocumenten niet als authentieke bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Dat verzoeker zich ter adstructie van onderhavige asielaanvraag bedient van niet-authentieke identiteitsdocumenten werpt een zware smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij spreekt het Koerdisch van Mosul, hetgeen zich uit in een Koerdische taalvorm met veel Arabische woorden. De commissaris-generaal heeft hem ondervraagd met een tolk die niet van Mosul is en wiens kennis van het Arabisch “wellicht” beperkt was. Bij wijze van voorbeeld stelt verzoeker dat zijn verklaring dat er tegenover zijn huis een universiteit was (jameah) verkeerd werd vertaald als moskee (jameh). “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient dan ook te worden uitgenodigd aan te geven uit welke streek de betrokken tolk afkomstig is en welke mengvorm/dialect van het Badini hij sprak”. Een louter algemeen antwoord dat de tolk Badini sprak kan niet volstaan omdat het Koerdisch veel varianten heeft. De commissaris-generaal dient dan ook te worden bevolen het gehoor opnieuw te houden in het Arabisch of in het Badini dat wordt gesproken in Mosul.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 2.2.

Verzoeker voert aan dat hij het Koerdisch spreekt van Mosul en dat hij had moeten worden gehoord door een tolk die afkomstig is van Mosul. Hij onderbouwt echter in het geheel niet dat of op welke wijze uit zijn spraak zou kunnen worden afgeleid dat hij van Mosul afkomstig is. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het Badini dat in Mosul wordt gesproken dermate afwijkend is van de taal Badini dat dit tot vertaal- of communicatieproblemen zou kunnen leiden. Nog daargelaten de vraag of het voorbeeld dat verzoeker in deze noemt omtrent de verkeerde vertaling inzake de universiteit of moskee die tegenover zijn huis zou hebben gelegen steun vindt in het gehoorverslag, dient te worden opgemerkt dat de bestreden motivering hierover nergens enige vermelding bevat en dat verzoeker voor het overige nalaat *in concreto* aan te tonen dat of welke van zijn verklaringen foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Verzoeker werd tijdens het gehoor bij verweerder bijgestaan door een tolk Badini. Bij de aanvang van het gehoor werd aan hem de vraag gesteld of hij de tolk begreep en werd tevens verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden. Verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond, maakte tijdens het gehoor melding van problemen inzake vertaling of communicatie. Bovendien formuleerde geen van beide enige opmerking in die zin wanneer hen aan het einde van het gehoor daartoe de mogelijkheid werd geboden (administratief dossier, stuk 4, p.1-2, 19). Het gehoorverslag bevat precieze en gedetailleerde gegevens, uit dit verslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschiedt en kan niet worden afgeleid dat de door verzoeker aangevoerde problemen zich zouden hebben voorgedaan. Het is dan ook niet ernstig om, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing, op louter hypothetische en algemene wijze te stellen dat zijn verklaringen foutief zouden zijn vertaald.

2.5.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat de commissaris-generaal met de stelling dat hij onvoldoende en vaak foutieve antwoorden gaf, erkent dat hij eveneens vaak wel juiste antwoorden gaf. De onjuiste antwoorden worden belicht en alle juiste antwoorden worden niet aangeduid. “De commissaris-generaal dient te worden bevolen om een overzicht te maken van alle juiste antwoorden”. Verzoeker stelt zich de vraag hoe de Raad de juistheid van alle foutieve en juiste antwoorden kan nagaan zonder onderzoeksbevoegdheid. Het weze herhaald dat de gezegden van verzoeker niet steeds op juiste wijze vertaald kunnen zijn. Dit blijkt uit het reeds geciteerde voorbeeld maar ook uit het verloop van het gehoor, meer bepaald uit de vragen en warrige antwoorden. Het gehoor moet worden hernomen met een tolk uit Mosul.

Verzoeker verwijst naar hetgeen UNHCR stelt in de *Guide des Procédures et Critères*. Met de bewijslast moet voorzichtig worden omgesprongen en van een kandidaat-vluchteling kan niet worden verwacht dat deze alle bewijzen van vervolging kan voorleggen. Het is een tekortkoming dat verzoekers vrees niet wordt geloofd omdat aan zijn afkomst getwijfeld wordt. Zijn vrees wordt niet afgewezen omwille van de merites van zijn relaas maar wel omwille van de foutieve beoordeling van zijn herkomstantwoorden en identiteitsdocumenten.

Verzoeker citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en rechtsleer van D. Vanheule. Hij stelt dat hij aan de hand van hetgeen hij vertelde ernstige vervolgingsproblemen kan hebben. Een winkelier die alcohol verkoopt kan wegens het niet respecteren van de leer van de islam worden gedood door extremistische islamitische fracties in Irak.

2.5.2. Bij aangetekend schrijven van 28 december 2010 legt verzoeker een medisch attest neer (rechtsplegingdossier, stuk 6).

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 2.2.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Dient te worden opgemerkt dat, daar waar in de bestreden beslissing aanvankelijk correct wordt aangegeven: *“U stelt vervolgens terecht dat de derde brug, eveneens gekend onder de naam Shuhada brug, het dichtst bij uw wijk ligt (...)”*, de bestreden motivering geen steun vindt in het administratief dossier waar deze even verder stelt: *“Deze indruk wordt verder bevestigd door het feit dat u geheel foutief van mening bent dat de eerste brug vanuit uw huis de Derde Brug is (CGVS p.11). In werkelijkheid is deze brug, vanuit Rashidiya gezien, immers de meest verafgelegen van alle bruggen”*. Blijkens de informatie in het dossier is de derde brug immers wel degelijk de dichtst bij de wijk Rashidiya gelegen brug (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie).

De commissaris-generaal motiveert, zoals reeds sub 2.2. werd aangegeven, met recht dat de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten niet-authentiek zijn, hetgeen een zware smet werpt op zijn algehele geloofwaardigheid en meer in het bijzonder op zijn geloofwaardigheid aangaande zijn voorgehouden identiteit en herkomst.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal op grond van de stukken van het dossier terecht vast dat verzoeker (i) hoewel hij beweert bijna dertig jaar in deze wijk te hebben gewoond, slechts twee wijken rond Rashidiya correct kon opnoemen en geheel ten onrechte stelde dat Faisaliya één van de meest nabijgelegen wijken is (ii) daar waar hij correct stelde dat de derde brug het dichtst bij zijn wijk ligt en dat hij voornamelijk deze brug gebruikte om de Tigris over te steken, niet kon aangeven in welke wijk van de stad hij uitkwam indien hij deze brug overstak en eveneens niet duidelijk kon maken in welke wijk de brug aan zijn kant van Mosul precies begint (iii) er niet in slaagde enkele wijken te noemen aan de rechterkant van de Tigris en, hiernaar gevraagd, afwisselend wijken noemde die zich aan de linker- en de rechterkant van de rivier situeren (iv) gevraagd naar welke wijken aan de rechterkant van de rivier hij wel eens was geweest, opnieuw twee wijken noemde die zich aan de linkerkant situeren (v) de weg naar Nabi Yunis, de plaats waar hij zijn eerste levensjaren beweerde te hebben doorgebracht en ook later nog zou zijn geweest, niet kon beschrijven en ook de route naar Garaj Shamal niet kon beschrijven ondanks dat hij stelde af en toe naar deze wijk te zijn gegaan om geld te wisselen (vi) niet enkel de wijken keer op keer aan de verkeerde kant van de rivier situeerde doch tevens steevast ontwijkend antwoordde op de vragen die peilden naar zijn spontane kennis aangaande zijn afkomst van Mosul (vii) verkeerdelijk stelde dat op alle bruggen van de stad Mosul tweerichtingsverkeer mogelijk is behalve op de eerste brug en daarna bevreemdend genoeg verklaarde dat de Saddam brug afgesloten werd van 2007 tot mei 2008 terwijl deze vraag nog niet aan bod was gekomen, waarbij het feit dat hij anticipeert op dergelijke zaken een sterk ingestudeerd vermoeden nalaat (viii) mogelijks de Saddam brug verwarde

met de Hurriya brug die gedurende een lange periode werd afgesloten om in 2008 terug open te gaan en bovendien geen weet bleek te hebben van de reden van deze sluiting (ix) enerzijds stelde zelf te hebben gezien dat deze brug werd afgesloten doch anderzijds zeer afwijkende en vage antwoorden gaf op de vraag welke wijken of plaatsen zich dicht bij deze brug bevinden (x) niet wist waar het hoofdkwartier van de Baathpartij in Mosul lag voor de val van het regime van Saddam en evenmin de Baathverantwoordelijke van zijn wijk kende (xi) niet kon preciseren wanneer de val van Mosul plaatsvond (xii) onwetend was over aanslagen of gevechten die plaatsvonden in de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek uit Mosul (xiii) niet wist wanneer er voor het laatst verkiezingen waren in Irak toen hij daar was (xiv) een gebrek aan kennis vertoonde omtrent de basissen van de Amerikanen, Peshmerga's en het Iraakse leger in Mosul (xv) geen van de lokale terroristische groeperingen of organisaties kon opnoemen.

Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen nergens *in concreto* en onderneemt niet de minste poging om deze te weerleggen. De louter algemene bewering dat niet al zijn verklaringen juist kunnen zijn vertaald is, het sub 2.4. gestelde in acht genomen, geenszins van die aard dat zij vermag afbreuk te doen aan het voorgaande.

De Raad houdt bij de beoordeling van de motieven aan de grondslag van deze beslissing en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Mosul, bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of de vaststellingen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. Verzoeker betoogt dat hij vaak wel juiste antwoorden gaf en dat de commissaris-generaal een volledig overzicht dient te maken van alle juiste antwoorden, doch verweerder repliceert in deze met recht dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Dat verzoeker wel een antwoord kon verstrekken op een aantal andere kennisvragen weegt niet op tegen de voormelde aperte lacunes in zijn kennis. De kennisvragen waarnaar *in casu* werd gepeild en zoals hierboven aangehaald hebben immers betrekking op verzoekers onmiddellijke leefomgeving en betreffen eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent de wijk en stad waarvan hij beweerde afkomstig te zijn. Indien verzoeker daadwerkelijk afkomstig was van de wijk Rashidiya en de stad Mosul kon, gelet op zijn voorgehouden profiel, redelijkerwijze worden verwacht dat hij dienaangaande een meer gedegen kennis zou vertonen. Bijgevolg kan niet het minste geloof worden gehecht aan zijn beweerde herkomst.

Daar waar verzoeker betoogt dat twijfels omtrent zijn afkomst niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees dient te worden opgemerkt dat de overheid, bevoegd om te oordelen over een asielaanvraag, in de eerste plaats dient na te gaan of de asielzoeker daadwerkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is geenszins onredelijk om de kennis van een asielzoeker over diens voorgehouden regio van herkomst te onderzoeken. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis vertoont van de situatie in zijn streek of land van herkomst en de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees. Het spreekt daarbij voor zich dat indien geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden regio van herkomst van een asielzoeker, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden. Gezien verzoeker zijn beweerde herkomst van Mosul gelet op het voorgaande niet aannemelijk heeft gemaakt kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voormelde.

Het neergelegde medische attest (rechtsplegingdossier, stuk 6), kan geenszins worden aanvaard als zijnde een bewijs voor verzoekers asielrelaas of afkomst.

Voor zover verzoeker stelt: *“De neuropsychiater stelt vast dat deze situatie ontstaan is door wat hij meegemaakt heeft in Irak”* en aldus middels dit attest tracht aan te tonen dat de door hem aangevoerde feiten zouden hebben plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat de inhoud van het medische attest en meerbepaald de hierin omschreven voorgeschiedenis van verzoeker in belangrijke mate afwijkt van het asielrelaas dat hij uiteenzette ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas zou verzoeker immers het land zijn ontvlucht omwille van het feit dat een rood kruis op de deur van zijn winkel werd geschilderd. Verzoeker maakte nergens gedurende de procedure melding van enige andere door hem ondergane bedreigingen of gewelddaden en gaf integendeel aan dat hij voorheen nooit eerder werd bedreigd (administratief dossier, stuk 4, p.16). Derhalve vindt de inhoud van het bijgebrachte medische attest geen steun in het dossier waar dit stelt dat zijn winkel herhaaldelijk en brutaal zou zijn overvallen door zwaar bewapende en gemaskerde terroristen en kan hieraan, temeer daar hetgeen in het medische attest werd opgenomen werd neergeschreven op basis van de verklaringen van verzoeker, geen geloof worden gehecht.

Voor zover hij middels het attest tracht aan te tonen dat hij psychologische problemen heeft dient te worden opgemerkt dat verzoeker nergens eerder gedurende de procedure melding maakte van het feit dat hij psychologische problemen kende. Uit het neergelegde medische attest, dat werd opgesteld op 20 december 2010, kan bovendien niet worden afgeleid dat verzoeker ten tijde van het gehoor niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze verklaringen af te leggen noch dat van hem niet redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn voorgehouden regio van herkomst. Verzoeker noch zijn advocaat formuleerde gedurende het gehoor enige opmerking in die zin en uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied.

Wat betreft de overige door verzoeker neergelegde documenten, meerbepaald een woonkaart en een voedselrantsoenkaart (administratief dossier, stuk 14: documenten) wordt vastgesteld dat deze niet opwegen tegen de hoger aangehaalde aperte lacunes in verzoekers kennis aangaande de stad waarin hij zijn hele leven beweert te hebben gewoond, zodat zij geen afbreuk vermogen te doen aan hetgeen voorafgaat. De neergelegde briefomslag (*ibid.*) bevat geen gegevens die het voormelde kunnen ontkrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op zijn afkomst van Mosul in Centraal-Irak en de situatie aldaar moet de subsidiaire bescherming worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c).

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 2.2.

Gelet op de sub 2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn beweerde afkomst van Mosul als de problemen die hij voorhield aldaar te hebben ondervonden, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Nog daargelaten dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn betoog dat de situatie in Mosul onveilig is, kan voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn afkomst en relaas.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS